

Verstopperkje spelen met de dood

Daar sta je dan naast een dierbare maar dode vriend. Het enige wat ik als vriendin-uitvaartbegeleider kan doen is zorg dragen voor zijn familie. Dat lukt goed, één van de kleindochters heeft zich inmiddels goed verstopt onder het bed waar hij is opgebaard. Haar broertje kan haar daar mooi niet vinden. Dat terwijl hun ouders eerst overtuigd moesten worden dat naar een dode opa gaan altijd nog beter is dan helemaal niet meer naar opa gaan. 'Tot de dood ons scheidt', moet nog doordringen bij zijn vrouw. Ze praat tegen en over hem alsof hij er nog is. Niemand is na twee dagen opbaring al klaar om hem los te laten. Toch baart zijn opgezwollen buik mij zorgen. Ik slaap er de eerste nacht, nadat we hem verzorgd hebben, al slecht op. Dat wordt niet beter als ik de volgende dag terugkom. Ik wil niet langer afwachten en schakel hulp in voor een buikpunctie. Er zijn specialisten die postmortaal (na de dood) daar wel raad mee weten. De professional komt vlot, een hele aardige rustige dame die meteen contact maakt met de familie. Ze is ook nog bereid om alle vragen van een veel te nieuwsgierige uitvaartbegeleider te beantwoorden. Terwijl zij aan het werk gaat, zijn wij bezig met de voorbereidingen voor zijn afscheid. Zij is bezig met zijn buik, wij met ons hoofd. Die behandeling geeft net een paar dagen extra tijd. Tijd tot aan de dag van de uitvaart. Maar vooral veel extra tijd om allemaal nog even verstopperkje te spelen met de dood. Onder, maar vooral ook naast zijn bed.

*Column van Loes Rooijackers-Jeuken
Gepubliceerd op de site van Docendo*